

прѣчки, струпани по пжтя, който води за нея. Въ изпълнение на пропагаторската си мисия срѣща не само убийственото тжпо равнодушие на онѣзи, чийто животъ е „физиологическо жворение“, — него сж го нападали — и явно и изъ засада — всички защитници на рутината, враговетѣ на живото развитие. И той имъ отмъщава съ своитѣ убийствени изобличения, равни на които намираме само у Ботьова. Затова „На Острова на Блаженнитѣ“ е сжщевременно най-безпощадната сатира въ нашата литература — по-ядовита, по силна отъ сатиритѣ на Михайловски. Какво презрение се чете въ самото заглавие! Надали има характеристика, дето не сж казани остри, съ нашенски подправки подлутени думи, било за простотията и наивността на българина, който „хълцука подиръ живота“, за нашата грозна действителностъ, която задушавя всѣко благородно начинание, за дребнавостъта, пошлостъта на „закърмената въ безвремие“ наша интелигенция, за ограниченостъта, кжсогледството на ученитѣ, нравствената нечистота на общественици, политици и вестникари и пр. Всички той умѣе рѣзко да изобличи, като, за да изрази погнусата си, не се свѣни да си послужи съ най-вулгарни изрази.

Озлобението на Славейкова, въ което се чете болезнено раздражение — „хипернервозитетъ“ — е изказано често и прѣко: „Слабоумници, безволни твари... Но ще кажете, той е кривъ пжтъ. И то е вѣрно. А де вашия, правия? По-добре е да вървите по кривъ, отколкото по никакъвъ. Но — ще пропаднете. Че каква полза отъ непропадането ви! Въ джендема, непорѣбно, безволно племе“.

Цитираното е интересно не само съ без-